

Tilfældet. Københavns Kommunalbestyrelse har i en Aarrække fremsat dette Spørgsmaal og ønsket det løst. I Sommeren 1900 i Juni Maaned afgav et Borgerrepræsentationsudvalg Betænkning med et Forslag om stigende Skala og Bevægelsesfrihed her i København. Man indsendte dette Forslag til den parlamentariske Skattekommission. Vor Repræsentant i denne, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), lagde det frem og ønskede, at Kommissionen skulde gøre det til sit, hvad der ikke skete. Saa kom Skattelovene til Behandling, og i Begyndelsen af 1902 udsendte Københavns Kommunalbestyrelse enstemmig, baade Magistrat og Borgerrepræsentation, et Andragende om Bevægelsesfrihed og stigende Skala. Man tog ikke Hensyn til det. 3 Medlemmer af Folketingets daværende Skatteudvalg, det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), det daværende Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Benzon), en af de liberale, og jeg, stillede da et Ændringsforslag om stigende Skala og Bevægelsesfrihed. Det fik en Del Stemmer, et Par og tyve, idet ogsaa enkelte af det ærede Medlems Parti stemte derfor, men Fler-tallet af hans Parti, Højre og de Moderate stemte det ned med den Motivering, at det kunde ikke nytte under Behandlingen af de store Skattespørgsmaal at tage dette særlige Skattespørgsmaal op. Men man lovede os, at det senere skulde ske, men ikke før Skattelovene havde virket noget, saa man kunde overskue Forholdene.

I Begyndelsen af 1906 rettede Indenrigsministeren da en Henvendelse til Københavns Kommunalbestyrelse, hvori han udtalte, at nu var Tiden efter hans Mening moden til at tage denne Sag op til Forhandling. Et godt Aarstid derefter havde Borgmester Jensen et Skattelovforslag færdigt, ikke blot om de personlige Skatter med stigende Skala, Bevægelsesfrihed og kommunal Formueskat, men ogsaa om et saa vanskeligt Omraade som Ejendomsskatterne, og forelagde det for Borgerrepræsentationen i Forsommeren 1907. Et halvt Aar efter, i December 1907, gjorde Borgerrepræsentationen Forslaget om de personlige Skatter færdigt, og det blev saa indsendt til Ministeriet, hvor det altsaa har ligget fra Julen af, altsaa snart i et Aar. I Forsommeren gjorde Borgerrepræsentationen Forslaget om Ejendoms-skatterne færdigt, som saa ogsaa blev sendt til Indenrigsministeriet. Det har

altsaa været der i saa god Tid efter Indenrigsministerens Udtalelse forleden, at det saa langt fra har været for sent, at det maaske har været for tidligt — dog, det sagde han ikke —, men man vilde ikke fremsætte Forslag om Ejendomsskatterne, før den Kommission om Værdistignings-skatten, som er nedsat af Lovgivningsmagten, har gjort sig færdig. Det er altsaa ingeniunde for sent. Forslaget om de personlige Skatter har i snart et Aars Tid ligget i Ministeriet.

Nu skal jeg paa ingen Maade i dette Øjeblik rette nogen Bebrejdelse til nogen Side, jeg har blot villet feje for Kommunalbestyrelsens Dør. Vi have saa tidligt som i 1900 rejst Spørgsmaalet, atter gjort det i 1902, vi have fremsat et positivt formuleret Ændringsforslag her i Tinget, som blev forkastet; vi have atter, da Sagen kom frem fra Ministeriet, taget den op, indsendt Forslag og med forholdsvis hurtigt Varsel gjort Sagen færdig. Hovedsagen er imidlertid, at der nu bliver taget fat, og jeg skal derfor heller ikke rejse nogen Trætte med det ærede Medlem. Jeg har kun villet fremsætte de historiske Forhold, som de ere. Jeg skal slutte med, som jeg sagde forrige Gang, at det vilde fylde os med stor Tilfredsstillelse, om man nu for Alvor vilde tage denne vigtige Sag op, saaledes at Lovgivningsmagten i Løbet af Vinteren vilde give Københavns Kommune en Skatteordning bygget paa de samme Principper som dem, der ere gældende i Landets øvrige Kommuner.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Birek: I Anledning af det ærede Medlems Udtalelse om Perfidi vil jeg kun sige, at jeg ikke har sigtet Lyngsle for noget kriminelt. Men jeg forlanger, at ethvert Selskab skal offentliggøre sine Regnskaber aarligt, ikke blot til en eller anden mere eller mindre klog Generalforsamlings Efterretning, men til Offentlighedens. Saa længe Staten ikke har Indseende med Aktie- og Andelsselskaber, har Offentligheden Ret til at kræve, at Regnskaberne fremlægges, i hvert Fald en Status og en Vindings- og Tabskonto. Her, hvor der i hvert Fald er sket en stor og alvorlig Katastrofe ved det vedkommende Selskabs Fallit, der dog gaar ud over nogen — og navnlig naar det betaler sine Kreditorer, gaar det jo i høj Grad ud over Medlemmerne —, har det en Pligt til at